

INFO TIJDK INFO - TIJDK INFO-TÜRK

1983

JULI/AUGUSTUS

bulletin mensuel • monthly bulletin • maandelijks bulletin

81/82

7DE JAAR • PRIJS: 50 BF • JAARABONNEMENT: 500 BF • PCR: 000-1168701-45 •
INFO-TURK - 13/2, Ch. M. WISERPLEIN - 1040 BRUSSEL • TEL: (32-2) 230 34 72
UITGEVER: TURKS COLLECTIEF VOOR UITGAVE EN VERSPREIDING • ISSN 0770-9161

DRIE PARTIJEN VOOR JAKNIKKEND PARLEMENT !

Turkije berust in de verkiezingen die in november gehouden zullen worden, nu slechts drie partijen, gesteund door het leger, toelating kregen om deel te nemen aan de verkiezingsstrijd. Dit zijn de *Partij voor Nationalistische Democratie* (MDP), geleid door de gepensioneerde generaal Turgut Sunalp; de *Partij van het Vaderland* (Ana-P), waarvan de chef de vroegere vice-premier van het militair bewind is, en de *Volkspartij* (HP), geleid door de vroegere hulpsecretaris van diezelfde regering.

Van de 14 politieke partijen die sinds mei 1983 gevormd werden, kregen er 11 uitsluiting van deelname aan de verkiezingen, één van hen, de *Partij van Groot Turkije* (BTP) werd door de junta officieel ontbonden, terwijl de 10 andere er niet in slaagden de meesten van hun stichters te doen goedkeuren.

De meest recente slachtoffers van deze uitsluitingen waren de *Sociaal-Demokratische Partij* (Sodep) en de *Partij van de Juiste Weg* (DYP), die zich de erfenamen van de CHP van Bülent Ecevit en van de AP van Süleyman Demirel noemen, 2 partijen die na de staatsgreep ontbonden werden.

De Nationale Veiligheidsraad stelde zijn veto voor 51 van de 79 stichters van Sodep en voor 54 van de 79 stichters van DYP. Geen van beide partijen was in staat om vóór 25 augustus de lijst van de 30 verplichte stichters aan te vullen, en dus mag geen van beide partijen deelnemen aan de verkiezingen.

Hoewel er dus drie partijen toegelaten werden, verbergt de junta haar voorkeur niet voor de MDP, met het oog op het geval gedwongen zijn de rol van "oppositie" te spelen. Om de kansen van de MDP te vergroten maakte den in dit geval gedwongen zijn de rol van "oppositie" te spelen. Om de kansen van de MDP te vergroten maakte de premier, admiraal Bülent Ulusu, op 15 augustus bekend dat hij zich kandidaat stelt voor deze partij.

In een memorandum, opgesteld door 16 politieke leiders van vroeger, van rechts zowel als van links, worden de verkiezingen onder deze omstandigheden als fraude beschouwd; *The Times* publiceerde deze tekst in haar nummer van 9 augustus jongstleden.

De 16 personen die hun handtekening zetten, o.a. Demirel, 6 maal premier van Turkije, Ihsan Sabri Caglay-angil, staatshoofd ad interim ten tijde van de coup, en Deniz Baykal, ex-minister van Financiën van de sociaal-democratische regering, zitten sinds 2 juni 1983 opgesloten in een kamp kortbij een oude radar-observatiepost op de Dardanellen. In hun memorandum waarschuwen ze de Europese staten en de VS voor de bekoring om neutraal te blijven ten overstaan van de "oorlog tussen militarisme en democratie" die in Turkije gevochten wordt.

Professor Erdal İnönü, stichter van Sodep en zoon van een ex-president van de Republiek, verklaarde dat "de terugkeer naar de democratie niet zal plaatshebben op de vooropgestelde datum" Naar aanleiding hiervan spanden de militairen op 21 augustus rechtsvervolging tegen hem in.

Met het doel de opinie-makers, die hun regering ervan beschuldigen hun "belofte van soldaat" om de macht aan een burgerregering te geven en de democratie te herstellen, niet na te komen, de mond te snoeren, verboden de militairen onlangs 2 dagbladen met grote oplage, *Milliyet* en *Tercüman*, evenals het invloedrijk weekblad *Nokta*. Op 17 augustus maakte de junta tevens een hele reeks uitzonderingen bekend op de verbodsbepalingen betreffende de verkiezingen. Terwijl de pers en alle democratische organisaties veroordeeld zijn om te zwijgen, dit volgens een nieuw militair dekreet, zijn de toespraken en de bezoeken van Generaal Evren en de leden van de NVR daaraan niet onderworpen.

In de huidige omstandigheden zullen de parlementsverkiezingen een herhaling zijn van het grondwetsreferendum van november 1982, dat als resultaat 92 percent ten gunste van de nieuwe anti-democratische grondwet had, en dat Generaal Evren de titel "President van de Republiek" gaf. Nu is het ogenblik gekomen om een jaknikkend parlement te vormen, dat ten dienste van de despotische militairen moet staan.

HONGERSTAKING IN DE GEVANGENISSEN VAN TURKIJE

Uit protest tegen de onmenselijke omstandigheden in gevangenschap gingen op 4 juli 1983 2500 gevangenen in hongerstaking in de gevangenissen van Metris, Sultanahmet, Kabakoz en Sagmancilar in Istanbul. Dit verzet breidde zich verder uit naar andere gevangenissen in Ankara, Diyarbakir, Corum, Adana, Erzurum en Elazig. Ondanks het feit dat de aktie in sommige gevallen beëindigd werd wegens de strenge reaktie van de militaire overheid, waren er midden augustus toch 6000 politieke gevangenen die in hongerstaking waren voor verschillende tijdsduur en op verschillende ogenblikken.

In een gezamenlijke oproep tot de wereldopinie leggen 2000 politieke gevangenen, die terechtstaan in de processen van Dev-Yol, Dev-Sol, Partizan, TDKP, Devrimci Kurtulus, Halkin Devrimci Onculle-ri, GKK, Devrimci Halkin Birligi, Cayan Sempatiz-anlari, Dev-Svas, Birlik Yolu, Acil, Rizzari, Kawa, TDY, Kurtulus, THKP-C, Svasçilar, Partizan Yolu, TIKE, Halkin Yolu en Eylem Birligi, de volgende re- denen uit voor hun hongerstaking, alsook hun eisen:

"FOLTERING, BLOEDBADEN, EXECUTIES

"Sinds de fascistische junta de macht overnam, werden duizenden progressisten en patriotten gefolterd in politiebureaus, in het politiek politiedepartement, in de gebouwen van MIT (Nationale Inlichtingsdienst), in militaire kazernes en hoofdkwartieren. Foltering is een alom verspreide en systematische methode van onderzoek geworden. Honderden mensen werden doodgefolterd. De procedures die men zogezegd inspande tegen de folteraars dienen slechts om de wereldopinie te bedriegen. Naast de personen die doodgefolterd werden zijn er ook de honderden progressieven en democraten die op straat doodgeschoten werden door politie en leger. En meer dan 20 progressisten werden terechtgesteld na processen die slechts een schijnvertoning waren.

"DE HOVEN

"In zijn toespraken beweert Generaal Evren dat hij geen buitengewone hoven oprichtte. Omdat hij er gewoon geen nodig had. Omdat de bestaande militaire hoven zelf buitengewoon waren. De aanklachten werden gebaseerd op bekentenissen die afgedwongen werden door foltering. In massa-processen worden de gevangenen niet tesamen voor de rechtbank gebracht; alleen groepen van 10 á 15 personen zijn toegelaten. Bij sommige rechtsprocedures moet de identiteit van de gedaagde niet eens bewezen worden of is er geen voorafgaand onderzoek; in sommige gevallen verschijnen de gedaagden nooit voor de rechtbank. Als de beschuldigde wel aanwezig is neemt men dikwijls een toevlucht tot praktijken zoals de voorafgaande conditionering van de getuigen en het beperken van de spreekduur van de verdediging.

"GEVANGENSCHAP

"De periode van opsluiting, 90 dagen tijdens het eerste jaar van de militaire heerschappij, werd herleid tot 45 dagen toen de wet goedgekeurd werd die de politie toelaat om het even welke gevangene mee te nemen voor ondervraging. De periode van opsluiting werd zodoende onbeperkt. Vandaag worden gevangenen constant bedreigd door nieuwe opsluiting en de gevangenen verzetten zich uit alle macht tegen de toepassing van deze fascistische wet.

Om het verzet te breken neemt het gevangenisbestuur zijn toevlucht tot foltering en harde akties. In de militaire gevangenis van Alemdag in Istanbul werden tijdens zo'n aktie 2 revolutionairen, Hakan Mermeroluk en Serif Akkaya gedood door gasbommen.

"DE GEVANGENISSEN

"De militaire gevangenissen van de militaire junta zijn foltercentra. Sinds 12 september 1980 heerst er militaire training en foltering in de Turkse gevangenissen. Met de militaire training wil men bereiken dat de gevangenen ondergeschikt zijn aan de officieren zoals soldaten, ze moeten de symbolen van de junta groeten, zijn onderworpen aan de edukatie van de junta, hun haar wordt volledig afgeschoren; men ontleemt een gevangene kortom alle menselijke rechten en maakt dat hij zijn waardigheid verliest. Zich verzetten betekent gefolterd en geslagen worden, onderworpen worden aan allerlei onderdrukkingsmethoden, het recht ontnomen worden in de frisse lucht te komen en kranten en boeken te krijgen. In de gevangenissen van Diyarbakir en Marmak in Ankara werden vele revolutionaire en progressieve personen gedood omdat ze zich verzetten tegen de strenge handhaving van de militaire regels. Door de foltering in de gevangenissen werden veel mensen ziekelijk of gebrekkig voor de rest van hun leven, sommigen verliezen hun mentaal evenwicht. Ten gevolge van de onverschilligheid van het gevangenisbestuur plegen sommigen zelfmoord in een ogenblik van waanzin. Dit was in de zomer van 1982 het geval met Makki Hocaoglu, in de militaire gevangenis van Metris in Istanbul, hij werd niet gehospitaliseerd ondanks het feit dat hij aan een zware depressie leed; en bijgevolg liet men hem zelfmoord plegen. In de gevangenissen zijn gesprekken met advocaten verboden, ofwel krijgen 15 á 20 gevangenen 20 minuten de tijd om hun advocaten te spreken, en hun gesprek wordt gehoord door de soldaten. In de gevangenis heeft men trouwens geen gelegenheid om een verdediging voor te bereiden en onlangs verbood het krijgswetbestuur de gevangenen papier en pen te hebben. Petities worden door het gevangenisbestuur in beslag genomen en de gevangenen voor het gerecht gedaagd. Familieleden kunnen hen tijdens het bezoek, dat slecht een paar minuten duurt, geen kleren of eten geven. Progressieve revolutionaire gevangenen verzetten zich reeds jaren tegen deze foltering; vele malen begonnen zij hongerstakingen. Ontelbare hongerstakingen, die 10 tot 30 dagen of meer dan 40 dagen duurden, en waaraan alle gevangenen deelnamen, werden georganiseerd. Op het einde van iedere hongerstaking zeiden de vertegenwoordigers van de junta "we zullen niet meer folteren, we zullen jullie rechten erkennen." Toch gaan de folteringen, slagen en verbodsmaatregelen nog steeds verder.

"DE REPRESSIE-POLITIEK IN ISTANBUL

"Vandaag past de fascistische junta de folteren repressie-methoden in de gevangenissen van Istanbul steeds intensiever toe. Volgens een nieuwe reglementering zullen de gevangenissen onder de bevoegdheid van het Ministerie van Binnenlandse Zaken vallen, en zullen ze bestuurd worden door de politie-commissarissen.

Er worden ook nieuwe gevangenissen met cellen voor 1 of 2 personen gebouwd; de revolutionairen die zich tegen de repressie verzetten en die leider van een bepaalde groep zouden kunnen worden, zul-

len daar opgesloten worden. Het doel hiervan is de revolutionairen, gekozen uit verschillende gevangenis- en politiekampen, te folteren en onder druk te zetten. Dergelijke gevangenis werd op 4 juli 1983 in Sagmalcilar in Istanbul geopend. Revolutionaire gevangenen uit verschillende andere gevangenis- en politiekampen werden hier naar toe gebracht. Toen de gevangenen het gebouw binnenkamen werden zij geslagen tot ze bewusteloos waren. Het haar van de gevangenen werd afgeschoren, hun burgerkledij werd afgenomen en ze werden gedwongen gevangenisuniformen aan te trekken. Nadien gaat men door met de foltering, slagen en verbodsmaatregelen opdat de gevangenen zouden gehoorzamen aan de militaire regels en hun uniformen zouden dragen. De poging om revolutionaire gevangenen uniformen te doen dragen is een nieuwe stap voor de versterking van de militaire heerschappij. De toepassing van deze maatregel gaf in Istanbul aanleiding tot harde acties en folteringen. Deze politiek wordt reeds toegepast in vele gevangenis- en politiekampen van Turkije. Foltering en repressie komen in Mamak, Diyarbakir, Antakya, Bartin, Canakkale en Malatya veelvuldig voor om de gevangenen te dwingen hun gevangenisuniform te dragen. In de gevangenis met individuele cellen van Sagmalcilar weigerden de politieke gevangenen ondanks alles gevangenisuniform te dragen en antwoordden zij met anti-fascistische slogans.

"AAN DE WERELDOPINIE

"De revolutionaire gevangenen zullen zich nooit overgeven ondanks foltering en repressie. De revolutionairen die in Sagmalcilar in de individuele cellen opgesloten werden en die tegenover folteringen en bloedige intrigues komen te staan, en meer dan 2000 politieke gevangenen in verschillende gevangenis- en politiekampen van Istanbul gingen in onbeperkte hongerstaking tegen foltering, onderdrukking en de verschillende verbodsmaatregelen. Hun eisen zijn als volgt:

" Intrekking van de gevangenisuniformen en terugkeer van de burgerkledij,

" Het eindigen van foltering, onderdrukking en diverse verbodsmaatregelen (betreffende gesprekken met advocaten, families, het wandelen in de frisse lucht, boeken en het schrijven van brieven),

" Het systeem van individuele cellen moet afgeschaft worden en het systeem van zalen opnieuw ingevoerd,

" Erkenning van alle rechten van politieke gevangenen."

Nadat de hongerstaking begon werden honderden politieke gevangenen zwaar gefolterd en als resultaat hiervan werden minstens 150 van hen gehospitaliseerd.

De familieleden van gevangenen die voor de gevangenis protesteerden tegen de toepassing van de maatregelen werden ook geslagen. Eén van de ouders die de situatie niet langer aankon probeerde zichzelf in brand te steken maar werd gered.

Volgens het laatste nieuws uit de Europese pers is de gevangenisreglementering nu nog strenger, om de

vastberadenheid van de gevangenen aan het wankelen te brengen. Het Europees Comité voor de Verdediging van de Vluchtelingen en Immigranten meldde dat een aantal gevangenen in de individuele cellen in de gevangenis van Metris in Istanbul gefolterd werden en dat hun geschreeuw langs luidsprekers te horen was in de andere blokken van de gevangenis.

De gezondheid van dr. Yalcin Küçük, een belangrijk econoom en lid van de faculteit van de universiteit van Birmingham, die opgesloten zit wegens zijn boek "Naar een Nieuwe Republiek", dat een paar jaar geleden uitgegeven werd, verslechterde tijdens de hongerstaking.

M. Abdullah Bastürk, voorzitter van DISK, omhulde de onmenselijke omstandigheden waarmee men te maken krijgt in de gevangenis en de onregelmatigheden in verband met processen tijdens de zitting van 3 augustus; naar aanleiding hiervan werd hij veroordeeld tot 7 dagen isolatie. Bastürk, die samen met andere DISK-ambtenaren de doodstraf kan krijgen, zou aan de hongerstaking deelnemen.

SOLIDARITEIT IN EUROPA

Met het doel de wereldopinie te informeren, en als teken van solidariteit met de politieke gevangenen in Turkije, gingen Turkse en Koerdische democraten in vele West-Europese steden in hongerstaking. De protestacties tegen de repressie in de militaire gevangenis- en politiekampen van Turkije gingen in België, West-Duitsland, Frankrijk, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Nederland verder toen het Bulletin gedrukt werd.

De stakers willen dat:

- een medisch team van het Rode Kruis naar de Turkse gevangenis- en politiekampen gezonden wordt;

- een delegatie van het EP naar Turkije gezonden wordt om een onderzoek in te stellen naar de omstandigheden van de opsluiting;

- alle Europese regeringen de klacht zouden steunen die neergelegd werd bij de Europese Commissie van de Mensenrechten;

- het stopzetten van alle economische en militaire hulp aan Turkije;

- alle politieke gevangenen in Turkije vrijgelaten zouden worden er er tegemoet gekomen wordt aan de eisen van de hongerstakers in Turkije.

In Griekenland werd op 12 augustus een demonstratie van een groep Turkse en Koerdische vluchtelingen, tegengehouden door de veiligheidsdiensten. Volgens de dagbladen *Eleftherotypia* en *I Avyi* werden "de politiewagens gevuld met Turken en Koerden, later bracht men hen terug naar het getto van Lavrio."

Anderzijds hielden 20 Turkse en Koerdische journalisten, schrijvers, artiesten en vakbondsbeambten, die momenteel in verbanning leven, op 10 augustus in Bonn een persconferentie, en deden zij een oproep tot hun Europese collega's om hun solidariteit met de Turkse hongerstakers te betuigen.

Op de persconferentie werd bekendgemaakt dat in de gevangenis van Metris 3 hongerstakers stierven, terwijl vele anderen in coma zijn.

HET AANTAL POLITIEKE GEVANGENEN IN TURKIË

Tijdens de protestcampagne tegen de gevangenisomstandigheden in Turkije ontstond er een discussie over het aantal politieke gevangenen dat, naargelang de informatiebron, tussen de 20.000 en de 100.000 zou schommelen.

Teneinde opheldering te brengen stelden we een

onderzoek in, gebaseerd op de officiële cijfers van de Turkse overheid en op de feitelijk geconstateerde rapporten van bepaalde mensenrechtenorganisaties. Eerst moet er een onderscheid gemaakt worden tussen burgerlijke gevangenis- en militaire gevangenis- en politiekampen.

BURGERLIJKE GEVANGENISSEN

Volgens een verklaring van 20 juni 1983 van Kazim Akdogan, Minister van Justitie, zijn er 641 burgerlijke gevangenen van diverse categorieën wat betreft de gevangenisomstandigheden. 344 daarvan zijn van het nieuwe type en 176 zijn gehuwde gebouwen. Er zijn tevens 27 bruikbare oude gevangenen, 7 van het open type en 18 gedeeltelijke open. 5 speciale gevangenen worden gebruikt voor personen die schuldig bevonden worden aan "dadens van politiek geweld".

Op het einde van 1982 waren er 47.567 veroordeelde gevangenen plus 30.519 verdachten in de burgerlijke gevangenen, samen een gevangenisbevolking van 78.886 personen. Het Ministerie weigerde cijfers te geven van de personen die opgesloten zitten in de 5 speciale gevangenen.

Volgens de procedure worden degenen die veroordeeld werden door militaire hoven overgeplaatst van militaire naar burgerlijke gevangenen na ratificatie van het verdict door het militair hof van cassatie.

MILITAIRE GEVANGENISSEN

Het Coördinatiebureau van het krijgswetbestuur bij het Hoofdkwartier van de Generale Staf maakte op 5 augustus bekend dat vanaf het begin van het krijgswetregime eind 1978, tot 30 juni 1983, de aanklagers van de krijgswet 62.639 gevallen behandelden. 7.276 dossiers worden nog bestudeerd door de militaire aanklagers. De krijgswethoven behandelden 43.618 zaken. De krijgswetrechters spraken 11.350 verdachten vrij en gaven gevangenisstraffen in 15.127 gevallen. De overblijvende verdachten kregen verschillende straffen zoals geldboetes. 4.370 dossiers moeten nog behandeld worden.

Volgens de militairen zitten er momenteel 21.046 personen in de militaire gevangenen, daarvan zijn er 7.183 veroordeeld, 13.432 gearresteerd en 431 in voorlopige hechtenis. In 15.127 zaken werden 33.891 personen veroordeeld, 18.764 zitten hun straf reeds uit.

Hier volgen de cijfers van de personen in de militaire gevangenen op 30 juni 1983:

Groepen	in voorlopige hechtenis	aangehouden	in de gevangenis	totaal
Rechtse activisten	27	1.162	1.158	2.347
Linkse activisten	207	6.974	4.208	11.386
Separatisten	88	3.968	158	4.214
Niet gespecificeerde politieke aansluiting	112	1.328	1.659	3.099
Totaal	431	13.432	7.183	21.046

De verdeling van de gevangenisstraf en de politieke ideeën van hen die in de gevangenis zitten zijn meld in volgende tabel:

Gevangenisstraffen	rechtse activisten	linkse activisten	separatisten	niet gespecificeerd	totaal
Tot 5 jaar	3.769	14.518	732	9.817	28.836
5 - 10 jaar	300	1.895	208	514	2.917
10 - 20 jaar	272	591	115	267	1.245
Meer dan 20 jaar	101	309	46	71	527
Levenslang	25	128	23	12	188
Doodstraf	30	96	49	3	178
Totaal	4.497	17.537	1.173	10.684	33.891

Van de ter dood veroordeelden werden 25 personen opgehangen. Voor de overige 153 zijn er nog procedures aan de gang. Bij onderzoek van de officiële cijfers lijkt het nodig om rekening te houden met het feit dat het in de huidige omstandigheden niet mogelijk is de juistheid van de cijfers na te gaan.

Het is een feit dat, vooral na de militaire coup, tienduizenden personen voor 90 dagen onder bewaking geplaatst werden, dit zonder aanhoudingsbevel. Met hun aantal wordt geen rekening gehouden in bovengenoemde cijfers. Het aantal "verdachten" die voor een tijd vastgehouden werden in verband met de 62.639 dossiers die langs de procureur van de krijgswet gingen, werd nooit bekend gemaakt. Het is algemeen bekend dat voor iedere zaak in verband met een politieke organisatie of actie, tien- tot honderdduizenden personen in hechtenis genomen werden. Dat is de reden waarom het aantal personen die voor onbepaalde tijd opgesloten zaten in de militaire gevangenen, zeker 3 of 4 maal zo hoog ligt dan 62.639.

Volgens een perscommuniqué van de Internationale Liga voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1982 werden 170.958 personen in voorlopige hechtenis genomen de eerste 17 maanden van het militair

regime, meer dan 100.000 daarvan werden na 3 maanden opsluiting vrijgelaten.

Het kabinet van de Turkse premier maakte op 31 juli 1983 bekend dat 5.854 personen nog steeds gezocht worden door de krijgswetoverheid. 2.187 daarvan worden ervan beschuldigd iets te maken te hebben met linkse organisaties, 238 met rechtse organisaties en 623 met de Koerdische beweging.

Als men de gevangenen van de militaire en de burgerlijke gevangenen optelt komt men tot het resultaat dat er momenteel nog 99.932 personen achter de tralies zitten. Gezien het aantal politieke gevangenen en het aantal personen die opgesloten werden in burgerlijke gevangenen na veroordeling, niet meegeteld werd, is het niet mogelijk een officieel cijfer op te geven van het aantal politieke gevangenen tussen de gevangenisbevolking. Indien de internationale organisaties voor de Verdediging van de Rechten van de Mens erin slagen een onderzoekscmissie naar Turkije te zenden, zou één van de voornaamste taken erin moeten bestaan de officiële cijfers te verifiëren en cijfers te vragen betreffende de personen die in burgerlijke gevangenen opgesloten zitten om politieke redenen.

NIEUWE REPRESSIEVE WETTEN

Op de vooravond van de zogenaamde parlementsverkiezingen nemen de huidige wetgevende organen, de NVR en de Raadgevende Vergadering, haastig alle wetten door die moeten dienen om de orde te handhaven voor het geval de krijgswet opgeheven wordt.

Op 17 juni bekrachtigde de NVR het wetsvoorstel over de Staatsveiligheidshoven. De nieuwe tribunalen, bestaande uit militaire en burgerlijke rechters, zijn verantwoordelijk voor het beoordelen van misdaden tegen de staat en zijn interne en externe veiligheid. De tribunalen zullen gevestigd zijn in volgende steden: Ankara, Diyarbakır, Erzurum, Istanbul, Izmir, Kayseri, Konya en Malatya. Volgens een ander wetsproject dat op de agenda van de Raadgevende Vergadering staat, zou het Turks grondgebied verdeeld worden in 9 gebieden en elk daarvan zou bestuurd worden door een opperste gouverneur. De besturen van de 67 provincies van Turkije zullen onder de bevoegdheid van deze 9 opperste gouverneurs vallen. Ook generaals en kolonels van het leger zullen voor dit ambt in aanmerking komen, zelfs na het opheffen van de krijgswet.

MASSAPROCESSEN

Deze zomer lieten de militaire aanklagers geen kans voorbijgaan om verantwoordelijken van vakbonden, en democratische organisaties, te vervolgen.

De processen van 27 verantwoordelijken van de Vakbond van Elektriciteit- en Gasarbeiders (Tek-Ges-Is), van 28 verantwoordelijken van de Vakbond van Buildingarbeiders (Yagi-Is) en van 64 verantwoordelijken van de Vakbond voor Metallurgie-arbeiders (Made-Is) begonnen respectievelijk op 4 juni, 19 juni en 30 juli. Men vroeg voor de beschuldigten gevangenisstraffen die tot 20 jaar gingen. Anderzijds steeg het aantal beschuldigten in het proces van Petkim-Is wegens een bijkomende aanklacht van 48 tot 72.

Op 7 juni werden Orhan Apaydin en 3 andere leden van de Balie, Rasim Oz, Raif Ertem en Kemal Kumkumoglu ondervraagd door de militaire procureur op beschuldiging dat ze de vereniging veranderen in een clandestiene organisatie.

Andere processen die onlangs begonnen:

8.6: in Istanbul, 9 personen ervan beschuldigd lid te zijn van de Revolutionaire Unie van het Volk (TKP-ML/DHB). Er worden straffen tot 20 jaar gevraagd.

19.6: in Istanbul, tegen 21 rechtse activisten. Voor 12 personen wordt de doodstraf gevraagd.

22.6: in Diyarbakır tegen 32 personen waarvan men vermoedt dat ze lid zijn van de Kommunistische Arbeidspartij van Turkije (TKEP).

25.6: in Istanbul, een nieuw massaproces tegen 254 personen die lid zouden zijn van Revolutionair Links (Dev-Sol), er worden 61 doodstraffen gevraagd.

28.6: in Adana, 21 personen ervan beschuldigd lid te zijn van de Revolutionaire Weg (Dev-Yol). Er worden 41 doodstraffen gevraagd. Dezelfde dag in Ankara, 22 personen waarvan men vermoedt dat ze lid zijn van TKP-ML/DHB voor een MT gebracht. 4 van hen kunnen de doodstraf krijgen.

7.7: in Ankara, 16 personen die lid zouden zijn van het Volksbevrijdingsleger van Turkije (THKO). Er worden 6 doodstraffen gevraagd.

29.7: in Istanbul, 7 leden van de Socialistische Arbeidspartij van Turkije (TSIP). Zo komt het totaal aantal gedaagden in het proces van TSIP op 54.

VEROORDELINGEN

In juni en juli resulteerden de processen van honderden politieke gevangenen in veroordelingen:

1.6: in Ankara stonden de ambtenaren van de Lerarenvereniging (Töb-Der) opnieuw terecht voor het MT van Ankara, nadat hun vroegere veroordelingen door het Hof van Cassatie ongeldig verklaard werden. Ditmaal werden 30 van hen veroordeeld tot gevangenisstraffen die tot 8 jaar gingen.

In Adana werden 2 leden van TKP-ML tot levenslang veroordeeld. In dezelfde stad kregen 11 leden van de Nationale Bevrijders van Koerdistan (KUK) gevangenisstraffen tot 13 jaar.

2.6: In Erzurum werden 13 personen en 2 anderen die lid zouden zijn van Dev-Yol veroordeeld tot respectievelijk 36 jaar en 8 jaar.

4.6: In Ankara werden 3 bedienden van het Mineraal Research Instituut veroordeeld tot 30 jaar omdat ze betrokken waren bij een ondergrondse organisatie. In Izmir werden 6 personen veroordeeld tot 1 jaar gevangenis omdat ze lid waren van de Revolutionaire KP van Turkije (TDKP).

7.6: Men maakte bekend dat de militaire tribunalen in Ankara in één maand 202 personen veroordeelden tot gevangenisstraf, dit in 28 verschillende zaken.

9.6: In Ankara werd een Palestijns militant, Abu Maruss, tot 16 jaar gevangenis veroordeeld wegens het beledigen van de Turkse natie.

12.6: In Ankara werden 6 personen waarvan men verondersteld dat ze lid zijn van TDKP tot 10 jaar gevangenis veroordeeld.

14.6: Op het einde van het proces van TKP-ML werden in Izmir 3 personen veroordeeld tot levenslang en 15 anderen tot verschillende gevangenisstraffen.

16.6: In Adana werden 3 personen waarvan men vermoedt dat ze lid zijn van de KP van Turkije (TKP) tot gevangenisstraffen tot 16 jaar veroordeeld.

17.6: In Izmir werden 18 personen, die lid zouden zijn van de Idealistische Jeugdvereniging (UGD) veroordeeld tot 6 jaar gevangenis.

18.6: In Usak werd een lid van Dev-Yol tot 4 jaar gevangenis veroordeeld.

23.6: Men maakte bekend dat de militaire tribunalen van Istanbul tussen 20 mei en 20 juni 19 personen tot gevangenisstraffen tot 31 jaar veroordeelden.

25.6: 7 personen die ervan beschuldigd worden gewerkt te hebben voor de Noodgroep van het Volksbevrijdingsfront (THKP/C) werden in Adana tot 36 jaar gevangenis veroordeeld. Een lid van Dev-Yol kreeg in diezelfde stad levenslang.

28.6: In Diyarbakır eindigde een proces van de Arbeidspartij van Turkije (PKK) met 5 doodstraffen. Vier beschuldigten werden tot levenslang veroordeeld en 114 personen tot gevangenisstraffen die tot 24 jaar gingen. In Ankara werden 13 personen, die ervan beschuldigd werden te werken voor Dev-Yol en TDKP tot 8 jaar gevangenis veroordeeld.

29.6: In Ankara werden 3 leden van de Socialistische Jeugdvereniging (SGB) tot 18 mnd veroordeeld voor het uitdelen van clandestiene pamfletten.

5.7: In Erzurum werden 2 rechtsen tot levenslang veroordeeld.

9.7: In Diyarbakır eindigde een ander proces van PKK met 5 doodstraffen, 1 levenslang en 41 gevangenisstraffen die tot 24 jaar gingen. Dezelfde dag werden in Gölçük 10 leden van Dev Yol veroordeeld tot 12 jaar gevangenis.

10.7: In Erzurum werd een links militant ter dood veroordeeld en 1 persoon tot 10 jaar opsluiting. Dezelfde dag, in Adana, werden 14 linkse militanten veroordeeld tot gevangenisstraffen tot 19 jaar wegens het aanwenden van vakbondsfondsen voor ondergrondse activiteiten.

11.7: In Istanbul gingen 3 leden van het bestuur van de Kamer van Apothekers de gevangenis in om 3 maand uit te zitten.

20.7: In Ankara werden 3 activisten van de Noodgroep tot levenslange opsluiting veroordeeld. In Izmir werden op het einde van het proces van UGD 2 activisten tot levenslang veroordeeld en 21 anderen tot gevangenisstraffen die tot 36 jaar gingen.

21.7: In Izmir werden 9 leden van Dev-Yol veroordeeld tot 7 jaar en 9 maand gevangenis.

22.7: In Izmir werden 20 personen waarvan men verondersteld dat ze lid zijn van de Revolutionaire Voorhoede van het Volk, veroordeeld tot 15 jaar gevangenis. In Istanbul 11 activisten van de Noodgroep tot 26 jaar en in Erzincan 11 leden van TDKP tot 10 jaar. Dezelfde dag in Adana, 6 leden van Dev-Sol tot levenslang en 3 anderen tot 5 jaar gevangenis.

25.7: In Adana eindigde het proces van de Vechtgroep van THKO met 7 veroordelingen tot 25 jaar. In dezelfde stad werd 1 lid van de Progressieve Jeugdvereniging tot levenslang veroordeeld, 4 anderen kregen tot 10 jaar gevangenisstraf. In Gölcük werden 8 personen tot gevangenisstraffen tussen 8 maand en 10 jaar gevangenis veroordeeld.

29.7: In Istanbul werd een lid van Dev-Yol tot 13 jaar gevangenis veroordeeld.

30.7: In Gölcük werden 10 leden van TKP-ML tot 16 jaar gevangenis veroordeeld en 8 leden van Dev-Sol tot gevangenisstraffen die tot 10 jaar gingen.

NIEUWE TERECHTSTELLINGEN

Op 6 juni 1983 werden 2 rechtse activisten, Selcuk Duracik en Halil Esendag, opgehangen. Het totaal aantal terechtgestelden tijdens het militair bewind stijgt zo tot 37.

Op 12 juli bekrachtigde het militaire Hof van Cassatie trouwens ook de doodstraf voor 13 personen die in 1979 veroordeeld werden na het bloedbad van

Kahramanmaraş. Het Hogerhof weigerde de doodstraf te bekrachtigen voor 9 andere personen.

ARRESTATIES

2.6: In Istanbul werden 46 personen aangehouden die lid zouden zijn van de Revolutionaire Unie van Kommunisten van Turkije. In Adana werden 22 personen opgesloten op beschuldiging van deelname aan een religieuze rite van de sekte van Nakshibendis.

5.6: Men maakte bekend dat de veiligheidsdienst 30 personen aanhield in de provincies Agri en Kars.

8.6: 12 personen van wie men vermoedt dat ze lid zijn van PKK werden aangehouden in de provincies Hatay en Gaziantep.

10.6: 10 personen waarvan men vermoedt dat ze lid zijn van TIKB werden in Istanbul aangehouden.

11.6: Men maakte bekend dat in Izmir 35 personen opgesloten werden op beschuldiging deelgenomen te hebben aan terroristische activiteiten.

12.6: 2 Britse ornitologen, S. Albreicht en Dr. Buisson, werden in het distrikt Enez in voorlopige hechtenis genomen omdat ze foto's genomen hadden in een verboden militaire zonde.

16.6: In Ankara werden 42 personen gearresteerd wegens deelname aan acties van Dev-Yol en Bevrijding.

17.6: In Adana werden 5 personen gearresteerd van wie men vermoedt dat ze lid zijn van THKP/C.

29.6: In Aydin werden 5 personen gearresteerd tijdens een religieuze rite van de sekte van Nur.

9.7: In Corum werden 68 personen gearresteerd op beschuldiging de zaak te dienen van TDKP.

13.7: In Istanbul werden 39 personen waarvan men vermoedt dat ze lid zijn van Bevrijding, opgesloten.

24.7: Men maakte bekend dat in Ankara een cel van 13 personen van THKP/C ontmanteld werd.

INTELLEKTUEEL LEVEN

NIEUWE WET OP DE PERS

De Ministerraad keurde in juni de nieuwe wet op de pers goed; vele punten van de wet doen in de Turkpers het ergste vrezen. Een paar daarvan zijn:

- de gevangenisstraffen voor persdelikten voor journalisten en hoofdredacteuren zijn veel zwaarder dan voorheen;

- de hoofdredacteuren en journalisten kunnen vervolgd worden voor ongepubliceerde documenten;

- de wet maakt overvloedig gebruik van de niet nader gedefinieerde term "geheime informatie";

- de procureur kan het verbieden of het in beslag nemen eisen van een publikatie die in strijd zou zijn met 1 van de 23 artikels van de Turkse grondwet die handelen over opiniedelicten en aanslagen op de veiligheid en de integriteit van de staat. Hij kan tevens alle materiaal van een uitgever in beslag nemen. In beide gevallen is de beslissing van de procureur herzienbaar, maar de uitgevers vrezen dat deze voorziening zal leiden tot het doen stoppen en het doorzoeken van vrachtwagens die dagbladen vervoeren, en zodoende zou men de eigenaars van drukkerijen dwingen zelf censuur toe te passen;

- het Collectief Pershof wordt afgeschaft en vervangen door één rechter;

- de verantwoordelijke uitgever, dus het verantwoordelijk personeelslid van de krant, zal meer verantwoordelijkheid krijgen. Voor informatie, foto's en ka-

rikaturen waarvan de auteur niet duidelijk aangegeven is, is de verantwoordelijke uitgever verantwoordelijk. Vele delikten worden bestraft met gevangenis en de mogelijkheid om deze om te zetten in geldboetes wordt kleiner;

- om verantwoordelijk uitgever van een krant te worden moet men aan dezelfde voorwaarden voldoen als om parlamentslid te worden: meer dan 30 jaar zijn, niet tot meer dan 1 jaar gevangenisstraf veroordeeld zijn, nooit veroordeeld zijn voor delikten betreffende staatsgeheimen, voor ideologische of anarchistische activiteiten, of voor het aanzetten tot dergelijke activiteiten... zelfs indien dit de persoon vergeven werd. van Journalisten zich tot Generaal Evren om zijn diepe bezorgdheid uit te drukken aangaande schending van de vakbonds- en persrechten in Turkije, en over de nieuwe wet op de pers.

CORRESPONDENT VAN UPI AFGERANSELD

Volgens IFJ zijn Turkse burgers, in dienst van een dagblad of een westers persagentschap, het slachtoffer van een steeds toenemende druk vanwege de Turkse overheid. Sommigen van hen kregen verwittigingen in verband met hun artikels, anderen werden door de politie afgeranseld en bedreigd.

Ismet Inset werkt sinds 1979 als reporter voor UPI in Ankara. In februari bood het agentschap in New-York hem aan te gaan werken in het UPI-bureau

REPRESSIE IN HET BUITENLAND

TWEE UITGEVERS VAN INFO-TURK DE NATIONALITEIT ONTNOMEN

Op 8 juli 1983 besloot de Turkse regering 26 personen de Turkse nationaliteit te ontnemen; daarbij waren ook 2 uitgevers van Info-Türk, M. Dogan Ozgüden en Mw Inci Tugsavul evenals 2 beroemdheden van de Turkse muziekwereld, Mw Melike Demirag en M Sanar Yurdatapan.

Eind 1982 liet de Turkse regering weten dat M Ozgüden en Mw Tugsavul uiterlijk op 31 december naar het land moesten terugkeren en zich overgeven aan de militairen. In deze oproep beschuldigde men de 2 journalisten ervan in het buitenland vijandige activiteiten te voeren tegen Turkije. Zij weigerden echter zich over te geven.

Het nieuwe dekreet maakte tevens bekend dat alle goederen van de betreffende personen aangeslagen werden door de staat.

Volgens informatie van de Turkse overheid kregen sinds de coup van september 1980, reeds 1229 personen bevel naar Turkije terug te keren, slechts 58 gingen daarop in. 15 personen werden gevat door de veiligheidsdiensten toen ze Turkije wilden verlaten. Men stopte de rechtsvervolging tegen 113 personen omdat men intussen hun onschuld vaststelde.

38 personen ontnam men de nationaliteit, de rechtsvervolging van 1005 anderen gaat nog steeds verder. Slechts één persoon ging in beroep tegen de beslissing, namelijk Mw Behice Boran, voorzitter van de Arbeiderspartij van Turkije (TIP), de Raad van State hield daar echter totaal geen rekening mee.

Volgens een ander dekreet van de regering, van 11 juni, zijn alle werken van hen die de Turkse nationaliteit ontnomen werd, verboden. Iedere persoon die deze geschriften of werken zou bezitten of uitdelen zal vatbaar zijn voor rechtsvervolging. Zodanig worden alle werken van Yilmaz Güney, de Turkse filmregisseur die lauweren haalde in Cannes, verboden in Turkije.

in Londen, maar hij had geen paspoort. Hij had gedetailleerde en onthullende artikels geschreven over het huidige militaire regime en vooral over de situatie van de mensenrechten in Turkije. Zoals andere journalisten had men hem gewaarschuwd voor die activiteiten.

Toen hij in maart een paspoort aanvraag moest hij daarvoor naar zijn geboorteplaats, Istanbul, gaan. Toen hij op het politiebureau van Gayrettepe aankwam werd hij aangehouden. Hij werd geblinddoekt en men sloeg hem de hele duur van de ondervraging. Na tussenkomst van een belangrijk persoon werd hij vrijgelaten maar kreeg verbod om het land te verlaten en leeft constant met de angst opgepakt te worden door de politieke politie.

In een brief van 1 juli aan Generaal Evren uitte IFJ zijn verontwaardiging over dit voorval en eiste dat het nodige gedaan zou worden opdat de nodige reisdokumenten afgeleverd zouden worden.

PERSPROCESSEN

16.6: De verantwoordelijke uitgever van het blad "Partizaan", dat na de coup verboden werd, werd door een MT van Istanbul tot 9 maand cel veroordeeld.

30.6: Verantwoordelijk uitgever Güzel Aslaner werd door een MT tot 31 jaar gevangenis veroordeeld, voor 5 verschillende artikels die in het blad "Halkın Birliği" verschenen.

30.6: De militaire aanklager van Istanbul stelde rechtsprocedures in tegen Hayati Asilyazıcı, verantwoordelijk uitgever van het weekblad Somut, wegens het beledigen van de regering in een artikel. Hij kan 10 jaar gevangenis krijgen hiervoor.

28.7: De militaire aanklager van Istanbul stelt een onderzoek in over redakteur Metin Tokar en verantwoordelijk uitgever Dogan Neper, wegens inbreuk op een dekreet van de militaire junta in een artikel dat verscheen in het dagblad Milliyet.

VERBODSBEPALINGEN EN CONFISCATIES

9.6: De krijgswetcommandant van Istanbul verbodde de publicatie van het weekblad Yankı.

11.6: Het laatste nummer van het weekblad Hayat werd op militair bevel in beslag genomen omdat op de omslag een foto stond van ex-premier Demirel.

19.6: De Ministerraad maakte bekend dat 27 bladen die in het buitenland uitgegeven worden, Turkije niet meer binnen mogen in het vervolg.

25.6: Het Ministerie van Nationale Opvoeding verbodde in de scholen het kemalistisch blad Atılım.

26.7: De verspreiding en verkoop van de gedichtenbundel van dichter Osman Baymak werd in Izmir verboden door het krijgswetbestuur.

LIQUIDATIES OP DE UNIVERSITEITEN

De krijgswetoverheid gaat verder met het liquideren van progressistische universiteitsprofessoren. Dokter Nurkut Inan van de Rechtsfaculteit en dr Baskın Oran van de Faculteit van Politieke Wetenschappen van de Universiteit van Ankara werden respectievelijk op 17 juni en 26 juli uit hun functie gezet.

Op de universiteiten Marmara in Istanbul en Uludağ in Bursa werden tevens 258 lectoren ontslagen en overgeplaatst naar lagere onderwijsinstellingen.

DE ZAAK CEMAL ALTUN

Volgens het Westduits dagblad *Die Tageszeitung* van 21 juni besloot het Hof van Beroep van West-Berlijn dat Cemal Kemal Altun in de gevangenis moet blijven tot hij uitgeleverd wordt, alhoewel hem een paar dagen eerder politiek asiel verleend werd.

Cemal Altun, om wiens uitlevering de Turkse overheid verzoekt omdat hij in 1980 betrokken zou geweest zijn bij de moord op een uiterst rechts minister, leeft reeds 2 jaar in West-Duitsland. Van die 2 jaar bracht Altun reeds één door in de gevangenis. Hoe kan dit gebeuren. Het is wettelijk onbegrijpelijk, aangezien zijn uitwijzing in maart uitgesteld werd als gevolg van de duizende protesttelegrammen en solidariteitsbetuigingen van bekende persnaliteiten en organisaties. Onder andere de voorzitter van het Europees Parlement, de afgevaardigden van de SPD in het Westduits parlement, vele CSU-afgevaardigden evenals de voorzitter van de Doerenbond pleitten voor hem. De zaak Altun werd in de pers besproken en de Westduitse regering, die een paar maand eerder akkoord was voor zijn uitlevering, kwam terug op zijn beslissing.

Het Hof van Beroep van Berlijn beschouwde dit niet als geldige reden om Altun vrij te laten. "De uitlevering van de beschuldigde aan de Republiek Turkije voor gerechtelijke vervolging is toegestaan. De gevangene moet opgesloten worden tot hij uitgeleverd wordt". Deze krachtige woorden staan in het oordeel van het Hof in verband met het onderzoek van de gronden voor opsluiting. Volgens het Hof van Beroep

bestaat er geen afdoende reden om te veronderstellen dat de beschuldigde in Turkije te maken zou krijgen met enige politieke repressie."

Nochtans kwam de hoogste overheid voor de erkenning van politieke vluchtelingen, het Federaal Bureau in Zirndorf, eind juni tot een heel ander besluit: na een 2 jaar durend onderzoek van het dossier kwam het Hof tot de beslissing dat Altun in Turkije heel waarschijnlijk het slachtoffer van politieke repressie zou worden, en daarom erkende het zijn recht op politiek asiel.

Ondanks deze beslissing is de vrijlating van Altun nu afhankelijk van de Westduitse regering, die enerzijds onder druk van de Turkse regering staat, en anderzijds onder druk van Europese democratische kringen. In antwoord op de kritiek dat het niet mogelijk is iemand voor onbepaalde tijd in de gevangenis te stoppen zonder proces, antwoordde een ambtenaar van het Federaal Ministerie van Justitie, die met de zaak belast is, "Waarom zou dat niet mogelijk zijn?"

IMMIGRATIE

1.6: De conservatieve regering in Bonn maakte eindelijk haar voornemens bekend in verband met het repatriëren van Turkse arbeiders. Volhens het nieuwe projekt kunnen arbeiders van nationaliteit buiten de EEG, die hun werk verliezen door bankroeten of sluitingen of die langer dan 6 maand technisch werkloos zijn, een "terugkeerpremie" bekomen van 10.500 DM vermeerderd met 1.500 DM per kind dat na 1 juni naar West-Duitsland kwam.

2.6: In Altona (West-Duitsland) werd een Turkse winkel door onbekenden in brand gestoken.

7.6: In Hüttenheim (WD) hing een 19-jarig Turks meisje zich op, zij was de laatste tijd depressief.

10.6: De Belgische Ministerraad nam het wetsvoorstel "over de immigratie en integratie van vreemdelingen en over het bekomen en verliezen van de Belgische nationaliteit" aan. Het voorstel van minister Gol voorziet een beperking van het recht van de immigranten op gezinsvereniging, minder sociale hulp aan de "illegale" arbeiders en de mogelijkheid voor de regering om bepaalde gemeenten toe te laten te weigeren nieuwe immigranten in te schrijven.

12.6: In Hannover werd de lokale voetbalclub die door Turken bezocht werd, in brand gestoken door een groep neo-nazis. Deze schilderden tevens hakenkruisen op de muren.

19.6: In Schwäbisch-Gmund (WD) vond men in een bos een 14-jarige Turkse jongen, Hüseyin Yılmaz, opgehangen.

21.6: Een manifestatie ter steun aan de Turkse immigranten in Berlijn eindigde met een groot aantal gewonden en 203 arrestaties. De betogers protesteerden tegen een kort tevoren gehouden bijeenkomst van rechts, die vijandig was tegenover de Turkse immigranten en de squatters die in leegstaande huizen wonen.

22.6: In Kopenhagen werd een 32-jarige Turk, Osman Polat, vader van 5 kinderen, door de politie doodgeslagen toen hij gearresteerd was. De man werkte 13 jaar in Denemarken in de chemie. Naar aanlei-

ANDERE ZAKEN

11.7: 4 aanvragen voor politiek asiel van Turkse burgers werden door de Canadese overheid geweigerd.

23.7: Tijdens het bezoek aan Turkije van de Westduitse Minister van Binnenlandse Zaken, overhandigde de Turkse regering deze een lijst met 150 namen van personen om wiens uitlevering verzocht wordt.

27.7: Volgens het Grieks dagblad Eleftherotypia arresteerde de politie in Krya Vrysa Pellas 13 Turkse vluchtelingen, die het vluchtelingenkamp van Lavrio ontvlucht waren om werk te zoeken. Onder hen bevond zich tevens een jonge vrouw. De meesten van hen waren studenten, leden van de Revolutionaire Weg (Dev-Yol). Na hun arrestatie verklaarden zij: "We kwamen hier om te werken. We worden opgehouden in het kamp van Lavrio. We vragen een vergunning, maar krijgen er geen. Twee maal per dag krijgen we eten en het Rode Kruis geeft ons kleren. Maar geen werk, niets... Voor ons is werk uiterst belangrijk..."

ding van zijn dood organiseerde de Turkse gemeenschap een betoging uit protest tegen het politiegeweld.

22.6: In Rotterdam viel een bende fascisten 2 Turken aan die uit een moskee kwamen. De 2, Yasar Kaygısız en Mehmet Zor, werden ernstig gewond.

2.7: In Gueret (Frankrijk) vielen racisten een Turks huis aan. Volgens bepaalde informatie zou één van de aanvallers in dienst van de rijkswacht zijn. Een regen van kogels werd op het huis afgevuurd toen de bewonders binnen waren.

4.7: In Frankfurt viel de politie een moskee binnen naar aanleiding van een klacht van de bureu.

8.7: In Kempten (WD) staken onbekenden een Turkse winkel in brand.

9.7: In Gütersloh, (WD) vond een immigrant zijn vrouw doodgestoken in de slaapkamer toen hij van zijn werk kwam. Dezelfde dag vielen jonge Duitsers Ahmet Avar, een Turks voetballer aan en verwonden hem ernstig.

11.7: In Aaken (WD) werd de immigrant Izzet Baykal gedood toen een postcolli, die hij openmaakte, ontplofte.

22.7: In Istanbul pleegde de Turk Abdullah Altunbas zelfmoord voor het Westduits consulaat, uit protest tegen de discriminatie-politiek van de Westduitse overheid. Na 12 jaar in West-Duitsland gewerkt te hebben kwam Altunbas verleden jaar terug naar Turkije, zijn familie bleef ginder. Toen hij onlangs vroeg om zich opnieuw bij zijn familie in Duitsland te voegen werd zijn visa geweigerd.

28.7: In Rheydt (WD) staken onbekenden een huis waar 8 Turkse families woonden, in brand. De volgende dag stak men in Ahlen het huis van een Turkse familie, die op verlof was naar Turkije, in brand.

29.7: In Offenbach (WD) overleed Asim Ates, een 43-jarig Turks immigrant die 6 maand geleden probeerde zelfmoord te plegen. Hij stak zichzelf in brand uit protest tegen het racistisch klimaat dat de Turkse gemeenschap omringd.